

Gunner Baunsgaard (RV):

Dette forslag til lov om ændring af lov om bygningsfredning foreligger jo, fordi der i den gældende lov står, at der skal ske en revision i dette folketingsår. Statens bygningsfredningsfond har jo en særlig opgave med de midler, der stilles til rådighed. Der tales i bemærkningerne om at give mulighed for hurtige og smidige dispositioner med hensyn til erhvervelse, istandsættelse og videresalg af truede fredede bygninger og disses omgivelser, og netop dette afsnit er jo noget helt væsentligt. Her er vi ved et af de virkelige ømme punkter: hurtig indgriben, smidig behandling. Når der i et byområde findes en bevaringsværdig bygning, som trues på grund af byfornyelse eller sanering, skal der handles hurtigt, og jeg vil gerne spørge ministeren, om han tror, at disse tanker og muligheder kan realiseres fremover. Ministeriernes administration er ikke altid så hurtig, som det kunne være ønskeligt.

Der bliver større og større forståelse for betydningen af at bevare og istandsætte og at få skabt nogle miljøer, hvoromkring der også findes noget rekreativt. Befolkningen må med, og ved decentralisering af administration og mulighed for hurtig handling opnår man de bedste resultater, også når en bygning ude i landet skal fredes og bevares i klasse A eller B. Heldigvis er det jo sådan, at flere og flere byråd er interesseret i at bevare bygninger, der er af værdi, og hvis ikke dette også er tilfældet, kan der intet gøres. De 800.000 kr., som er stillet til rådighed, er jo ikke noget stort beløb, men jeg mener alligevel, at dette beløb ved hurtig anvendelse og omsætning kan være med til at bevare nogle værdier, som folk har fået øje for, men jeg tror, det er helt afgørende, at vi har befolkningen med i det.

Jeg vil gerne spørge, om der slet ikke endnu er tager skridt til lovfornyelse. Det er, ligesom slutbemærkningerne lader ane, at det ikke haster.

Vi skal vogte os for ikke at gøre tingene for indviklede, og vi skal heller ikke lave om på noget, der fungerer. Vi skal passe på, at det ikke går sådan, at vi får administrationssyge og tror, at man fra ministerielt og statsligt hold forstår alle problemer. Vores væsentligste opgave er at få fredet gamle ting, men 100 års grænsen bør jo nok ikke

i alle tilfælde være det afgørende, det væsentligste er, at bevaringsarbejdet sker i samklang med folk på de steder, hvor bygningerne ligger.

Fredningsarbejdet omkring bygninger kræver også, at man har øje for omgivelser og faciliteter, de rekreative muligheder, grønne områder og luft, og at dette tages i betragtning, når der skal laves byfornyelse ved at sætte gamle bevaringsværdige bygninger i beboelig og brugelig stand.

Jeg er altså ikke helt enig i, at lovrevisionen kan udsættes, fordi der er afsat 10 mill. kr. ifølge en lov af 1975, og at man så vil indvinde erfaringer. De 10 mill. kr. er en hjælp til restaurering og istandsættelse af fredede privatejede bygninger.

Vi vil gerne følge lovforslaget op i et udvalgsarbejde, og jeg kan sige, at vi fra det radikale venstre med de bemærkninger, jeg har fremført, vil være indstillet på et sagligt arbejde.

Lembourn (KF):

Der kan være god fornuft i at udsætte revisionen netop nu. De 10 mill. kr., man nu har fået i grundkapital, giver jo, som ministeren siger det, mulighed for at gøre nogle erfaringer, vi ellers ikke har kunnet gøre, og dem skal vi have med, inden vi begynder at revidere.

Det er jo ejendommeligt, at der åbenbart skal krisetider til for at få gjort noget ved de nationale værdier. Godt med arbejdsløshed og stagnation og stort valutaunderskud: så kommer der gang i den side af sagen, så intet er jo altså så galt, at det ikke er godt for noget.

Med hensyn til revisionen må jeg sige, at jeg har nogen sympati for det, fru Birgitte Oxdam sagde på venstres vegne. Det kan sætte noget gang i den debat, som ministeriet gerne selv vil have på grundlag af debatoplægget. Jeg forstod, at venstre kunne forestille sig en revision i 1977-78, og det er vel egentlig et meget godt tidspunkt, så jeg synes, vi skulle overveje det i udvalget og diskutere det i et samråd med ministeren, for det kunne jo være, at vi kunne blive enige om det. Bliver vi det, var det måske nok en idé, at vi fik en redegørelsesdebat inden, altså at ministeren gav en redegørelse for de erfaringer, man har gjort, og for de synspunkter, som er kommet frem på grundlag